Η ΜΕΓΑΛΗ ΜΑΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ

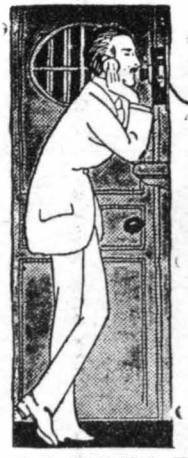

Ποιός εἶναι ὁ ἰδανικός σύζυγος;

ΜΓ

(ΤΙ ΑΠΑΝΤΟΥΝ Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ ΜΑΣ, ΠΩΣ ΤΟΝ ΟΝΕΙΡΕΥΟΝΤΑΙ ΚΑΙ ΠΩΣ ΤΟΝ ΘΕΛΟΥΝ)

Ἡ δίς Μ. Μ. Ζ. (Ἀθῆναι — συνοικία Κουπόνια) ἀπαντᾶ:

«Ἀγαπητό μου «Μπουκέτο»,

Μᾶς ἐρωτᾶτε ποιὸς εἶναι ὁ ἰδανικὸς σύζυγος. Σπεύδω νὰ σᾶς ἀπαντήσω ὅτι ὁ ἰδανικώτερος σύζυγος γιὰ μένα θὰ εἶναι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος δὲν θὰ ζητήση προῖκα. Ἡ ὀμορφιὰ δὲν μὲ ἐνδιαφέρει. Τὸ μόνο ποὺ ζητῶ εἶναι, νὰ ἔχει καλὴ καρδιά, νὰ εἶναι ἐργατικὸς καὶ τίμιος. Ἕναν τέτοιο γάμο θὰ τὸν θεωρήσω εὐτυχέστατο.

Μὲ ἀγάπη
Μ. Μ. Ζ.»

***

Ἡ δὶς ΕΛΕΝΗ Κ. Π. Ζ. Ν. μᾶς γράφει:

«Ἀγαπητό «Μπουκέτο»,

Δημοσιεύσε ἂν θέλεις καὶ τὶς δικές μου ἰδέες περὶ ἰδανικοῦ συζύγου.

Ἰδανικὸς σύζυγος! Τὸ ὄνειρον κάθε κοριτσιοῦ. Αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσουμε ὅλες οἱ γυναῖκες, γιατὶ εἶναι τὸ ζήτημα ποῦ μᾶς ἀπασχολεῖ ἀπὸ πολὺ μικρές. Ὅσο γιὰ μένα εἰς ἡλικίαν 15 ἐτῶν, εἶχα πολὺ μεγάλες ἰδέες γιὰ τὸν μέλλοντα σύζυγό μου. Τὸν ἤθελα, οὔτε λίγο οὔτε πολύ, ἕνα βασιλόπουλο! Μὰ ἀργότερα περιορίστηκαν ἡ ἀπαιτήσεις μου. Μοῦ ἔφθανε ἕνας πολὺ πλούσιος Ἀμερικάνος. Καὶ ἀκόμη ἀργότερα ἔπεσα πολὺ χαμηλότερα. Ἤθελα ἁπλῶς ἕναν πλούσιο ἄνθρωπο. Γιὰ χαρακτῆρα; ἄ! αὐτὰ τὰ θεοροῦσα μικροπράγματα. Ἔβλεπα μόνο τὸ χρῆμα...

Τώρα; Ἄ! τώρα στὰ 22 μου, μοῦ φαίνεται πῶς ἔγινα πολὺ ἀπαιτητική. Πῶς ἀνέβηκα πολὺ ψηλά. Γιατὶ τώρα δὲν θέλω τὸν πλούσιο, ἀλλὰ τὸν τίμιο ἄνθρωπο, μὲ τὴν καλὴ καρδιά, τὸν εἰλικρινῆ χαρακτῆρα, τὴν ἀγάπη στὴ γυναῖκα του καὶ τόσα ἄλλα μικροπράγματα ποῦ φέρουν τὴν ἀληθινὴ εὐτυχία. Θέλω τὸν ἄνθρωπο ποῦ νὰ μπορεῖ νὰ μὲ καταλαβαίνη. Δύσκολα πράγματα, καθὼς βλέπενε. Δυστυχῶς πολὺ δύσκολα. Ἕναν τέτιον ἄνθρωπο ἴσως νὰ τὸν βρίσκαμε πρὸ 100 ἐτῶν. Τώρα ἔχουν πεθάνει ὅλοι οἱ καλοὶ ἄνθρωποι, οἱ κατάλληλοι γιὰ ἰδανικοὶ σύζυγοι.

Μὲ μεγάλην ἐκτίμησιν
Ἑλένη Κ. Π. Ζ. Ν.»

***

Ἡ δὶς ΕΥΔ. Ι. ΠΑΠΑ... (Ἀθῆναι), μᾶς γράφει:

«Ἀγαπητό μου «Μπουκέτο»,

Διάβασα τὶς τόσες ἀπαντήσεις ποὺ σοῦ στέλνουν ἡ νεαρὲς ἀναγνώστριές σου καὶ ἐπειδὴ δὲν θέλω νὰ μείνω πίσω κι' ἐγὼ σοῦ ἀπαντῶ. Ἀλλὰ πρὶν ἀπαντήσω σὲ σένα, κάνω ἕνα ἐρώτημα σὲ ὅλες αὐτὲς τὶς δεσποινίδες ποὺ γράψανε τὶς σκέψεις τους, τοὺς πόθους τους, τὰ ὄνειρά τους.

Καὶ ἐρωτῶ:

Ἄραγε, ἀγαπητές μου δεσποινίδες, τὴν ὥρα ποὺ καθήσατε νὰ γράψετε τὴ σκέψι σας, σύμφωνα μὲ τὶς ἀξιώσεις ποὺ ἔχετε, ρωτήσατε τὸν ἑαυτό σας ἐὰν θὰ εἴσθε γιὰ τὸν ἄνδρα ποὺ ὀνειρεύεσθε, ὅ,τι θὰ εἶνε καὶ κεῖνος γιὰ σᾶς; Γιατὶ ἀσφαλῶς τὸ κάθε κορίτσι θὰ ὀνειρεύεται ἕνα σύζυγο σὰν τὸν Βάλτερ (τοῦ μυθιστορήματος ποὺ δημοσίευε ἐσχάτως ἡ «Οἰκογένεια»). Ἀλλὰ ἐρώτησε τὸν ἑαυτό της ἐὰν καὶ ἐκεῖνη θὰ εἶνε Ὀριέττα;

Γιατὶ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἀνεξαιρέτως, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, σκέπτονται ἴδια;

Ζητάει ὁ ἄνδρας τὴ γυναῖκα του ἁγνή, ὡραία, νοικοκυρά, ἐνῶ αὐτὸς δὲν συμμαζεύεται ἀπ' τὶς ταβέρνες καὶ τὰ χαρτιά.

Θέλει ἡ γυναῖκα τὸν ἄνδρα πιστό, οἰκονόμο, εὐγενικό, ἐνῶ αὐτὴ μὲ τὴν πρώτη εὐκαιρία τὸν ἀπατᾶ, θέλει καμμιὰ δεκαριὰ καπέλλα τὴν ἐποχή, καὶ δὲν διστάζει νὰ τοῦ πετάξη τὴν παντοῦφλα στὸ κεφάλι μὲ τὴν πρώτη ρῆξι.

Μήπως εἶνε ψέμματα αὐτὰ ποὺ λέω; Τ' ἀμφισβητῆτε;

Ἔτσι εἶνε. Πρέπει λοιπὸν ἀγαπητές μου δεσποινίδες καὶ κύριοι, βάζοντας τὸ ἕνα ἄτομον ποὺ θέλετε γιὰ σύντροφό σας στὸν ἕνα δίσκο τῆς ζυγαριᾶς, νὰ βάζετε συγχρόνως καὶ τὸν ἑαυτόν σας στὸν ἄλλο, καὶ νὰ ἰδῆτε ἰσορροπεῖτε... βρίσκεσθε στὸ ἴδιο ὁριζόντιο ἐπίπεδο; Καὶ τότε νὰ ἀποφασίζετε γιὰ γάμο.

Νομίζω ὅμως πὼς σᾶς ζάλισα μὲ τὶς σκέψεις μου αὐτὲς καὶ γιὰ νὰ συμμορφωθῶ μὲ τοὺς ὅρους τοῦ «Μπουκέτου», ἀπαντῶ:

Θέλω νὰ τρέφη γιὰ μένα ὁ σύζυγός μου τὰ ἴδια αἰσθήματα ποὺ θὰ τρέφω καὶ γὼ γι' αὐτόν. Θέλω ἐκτίμησι, ἀγάπη, σεβασμό, στὰ ὅρια βέβαια πάντοτε τῆς λογικῆς. Ὅσο γιὰ τὰ ἄλλα του χαρίσματα νὰ βρίσκονται σὲ ἴση μοῖρα μὲ τὰ δικά μου. Σοβαρός, λογικός, μετριόφρων, τρυφερὸς καὶ λογικὸς κριτὴς τῶν σκέψεών μου, τὰς ὁποίας πάντοτε θὰ γνωρίζη, καθοδηγητὴς καὶ σύμβουλός μου.

Νὰ ὁ ἄνδρας ποὺ μ' ἀρέσει!

Μὲ ἐκτίμησι
ΕΥΔ. Ι. ΠΑΠΑ»

«ΜΙΑ ΑΓΝΩΣΤΗ» μᾶς γράφει:

«Κατὰ τὴν γνώμη μου, εὐτυχισμένος γάμος εἶνε ἐκεῖνος ποὺ προέρχεται ἀπὸ ἀγάπη. Γιατὶ ὅποιος ἀγαπᾶ μὲ τὴν καρδιά του τὰ συγχωρεῖ ὅλα εἰς τὸ πρόσωπον ποὺ ἀγαπᾶ. Καὶ μὲ τὴν λέξιν ὅλα δὲν ἐννοῶ φυσικὰ ὅτι πρέπει νὰ ἐπιδοκιμάζουμε ὅτι κι' ἂν κάμη τὸ πρόσωπον ποὺ ἀγαπᾶμε, ἀλλὰ ὅτι πρέπει νὰ ἔχουμε τὴν ἀπαιτουμένη ὑπομονή, ὥστε κατ' ἀρχὰς μὲν νὰ συγχωροῦμεν ὡρισμένα σφάλματα, σιγὰ-σιγὰ δὲ νὰ προσπαθοῦμε νὰ τὰ διορθώνωμεν.

Μᾶς ρωτᾶς, ἀγαπητὸ «Μπουκέτο», ποῖος εἶνε ὁ ἰδανικὸς σύζυγος. Νομίζω ὅτι ἂν ψάχναμε νὰ βροῦμε ἕνα ἰδεώδη ἄνδρα γιὰ νὰ πανδρευθοῦμε, ἀσφαλῶς θὰ γερνούσαμε πρὶν τὸν ἀνακαλύψουμε. Γιατὶ δὲν μπορῶ νὰ φαντασθῶ ὅτι ὑπάρχει ἰδανικὸς σύζυγος. Ὄχι! Μόνον ἀπὸ μᾶς ἐξαρτᾶται νὰ κάνουμε τὸν κάθε ἄνδρα ἰδανικό, κάμνοντας ἀρκετὲς ὑποχωρήσεις, ὥστε νὰ μὴ τοῦ θίγουμε τὸν ἐγωϊσμό του.

Γι' αὐτὸ τολμῶ νὰ πῶ ὅτι ὁ πιὸ ἰδανικὸς ἄνδρας γιὰ μὲ θὰ εἶνε ἐκεῖνος ποὺ θ' ἀγαπήσω μ' ὅλη μου τὴν καρδιὰ καὶ ὅτι θὰ γίνω πράγματι εὐτυχισμένη μαζί του. Θ' ἀφοσιωθῶ τόσον εἰς αὐτόν, θὰ προσπαθήσω νὰ τοῦ γίνω τόσο ἀπαραίτητη, θὰ κάνω τόσες ὑποχωρήσεις, ὥστε μοῦ φαίνεται ὅτι θὰ γίνω πρώτη ἐγὼ ἰδανικὴ σύζυγος, προτοῦ προλάβω νὰ κάνω τὸν κύριο σύζυγό μου ἰδανικό.

Καὶ πρὶν σὲ ἀπαλλάξω ἀπὸ τὶς φλυαρίες μου, σὲ παρακαλῶ νὰ συγχωρήσης τὴν ἀπειρίαν ἑνὸς κοριτσιοῦ 19 ἐτῶν. Ἴσως νὰ μὴν γράφω παρὰ κουταμάρες. Πάντως αὐτὴ εἶνε ἡ γνώμη μου.

Μὲ ἀγάπη

Μία ἄγνωστη, τῆς ὁποίας εἶσαι ὁ ἀχώριστος φίλος, χωρὶς νὰ τὸ ξέρης».

***

Ἡ δὶς ΛΟΥΛΑ Κ. ΠΑΠΟΥΤΣΟΠΟΥΛΟΥ (Λαμία), μᾶς ἀπαντᾶ:

«Ἀγαπητὸ «Μπουκέτο»,

Γιὰ μένα ἰδανικὸς σύζυγος εἶναι: Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος θὰ εἶναι τίμιος καὶ εὐγενής, θὰ κυττάζη τὴ δουλειά του καὶ δὲν θὰ τοῦ ἀρέση καὶ πολὺ τὸ ἔξω. Θέλω ἐπίσης νὰ μὲ ἀγαπᾶ καθὼς καὶ ἐγὼ θὰ προσπαθῶ νὰ μὴν τὸν δυσαρεστῶ ποτὲ σὲ τίποτε. Ἐπίσης νὰ μὴν εἶναι ζηλιάρης καὶ μοῦ κάνει σκηνές. Μὲ λίγα δὲ λόγια νὰ ζοῦμε ἥσυχοι καὶ εὐτυχισμένοι καὶ ἡ μόνη σκέψις μας νὰ εἶναι, πῶς νὰ ἀναθρέψωμε τὰ παιδιά μας καὶ πῶς θὰ τὰ μορφώσωμε καλλίτερα.

Αὐτὸς γιὰ μένα εἶναι ὁ Ἰδανικὸς Σύζυγος.

Μὲ ἐκτίμησι
ΛΟΥΛΑ Κ. ΠΑΠΟΥΤΣΟΠΟΥΛΟΥ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Νέες ἀπαντήσεις

τοῦ ἐπιλοχία τὰ καθήκοντα εἶναι νὰ προμηθεύη παληογυναῖκες στοὺς στρατιῶτες;

— Ὄχι!

— Τότε τὶ τὸ δίδασκες;

— Ἐγώ!

— Γιὰ ἔλα ἐδῶ, στρατιώτη.

Κι' ἡ κουβέντα ἐξακολούθησε ἐπὶ τῆς αὐτῆς παρεξηγήσεως ἕως ὅτου ἴδρωσεν ὁ δεκανεύς, ἐνωμοτάρχης, ἀλλὰ καὶ ὁ ἐπιλοχίας, γιὰ νὰ ἐννοήσουνε ὅτι δὲν ἐπρόκειτο περὶ καμμιᾶς Ἑλένης, ποὺ νὰ τὴν ἀπήγαγε κανένας νέος Πάρις, ἀλλὰ περὶ τῆς «Χλαίνης» τοῦ στρατιώτου ἡ ὁποία καὶ «μανδύα» ἐπικαλεῖται....

Καὶ ἔτσι περνάει καὶ φεύγει ἡ στρατιωτική μας ἡ ζωή;

Δόξα νὰ ἔχη ἡ θεωρία!..

Ὁ Φασουλῆς τοὺ Κράτους δηλαδή....

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.